

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 184.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939238304/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

heller ofre sit Liv i Løndom, end aabenlyst tilkjempe sig det – for ikke at fordømmes af den blinde Mængde! Man skyer Livet af Frygt for – at døe. Men Viggo hører ikke til disse Slaver! han, der allerede som Dreng kjæmpede saa mandigt imod det han ansaae for Uretfærdighed – vilde han ikke som Mand kjæmpe for sin Kjærlighed? vilde han kaste *den* i Styx, for at gjøre sig Døden til Ven? Nei – har han forladt mig – saa elskede han mig ikke, som jeg elskede ham! Og ved denne Tænke, der var endnu haabløsere end den forrige, sank hendes Sjæl udmattet tilbage i Fortvivlelse.

Denne evige Strid uden Resultat tæredede saameget paa hendes Kraft, at hun tilsidst blev vant til at betragte Døden som en Trøst. Alt andet tviviede hun om: Gud, fordi han fordømte Kjærligheden – Kjærligheden fordi den ikke kunde gjennemskue Dommeren og frigjøre sig fra et uretfærdigt Herredømme – Livet, fordi det var i Dødens Vold – men Døden troede hun paa. Tidt saae hun med sorgfuld Tilfredshed i Speilet, hvorledes Sygdommens hurtige Fremskridt havde forvandelt hendes Ansigt, der engang var saa blomstrende – da begræd hun sin Ungdom og Skjønhed, der aldrig mere skulde glæde hende selv og andre. Da betragtede hun angerfuldt Helenes blege og lidende Udseende, og søgte ved en Ømhed der lignede Tilbedelse, at gjøre sin Uret mod denne elskede Veninde god igjen. Helene sørgede bittert over at hun havde mistet sin Pleiedatters Fortrolighed, men gjorde hende ikke engang i sit Hjerte mindste Bebreidelse – og naar Minona grædende anklagede sig selv fordi hendes Sygdom gjorde hende egenkjaerlig, tænkte Helene: »Hun er en Engel! hun sørger mere over den Lidelse hendes Sygdom forarsager mig, end over sin egen«. – Men den stakkels Pige bebreidede sig sin Ulykke som en Synd, fordi en Anden leed derved, og al den Ømhed hvormed hun søgte at trøste Helene, forekom hende selv uægte: »Hvis jeg ikke var saa svag og egenkjaerlig, vilde jeg ønske mig Livet for hendes Skyld! Hun elsker mig høiere end sig selv – og jeg kan trøste mig ved det, der gjør hende ulykkelig«.

Saaledes var Minonas Tilstand, da Helene endelig besluttede at skrive til Viggo, og bede ham om at komme tilbage. Af dette Brev, som jeg vil meddele Læseren, seer man bedst hvorledes hun bedømte Minona.